

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΒΑΡΒΑΚΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

ΓΛΑΔΣΤΩΝΟΣ 3, 106 77 ΑΘΗΝΑ, ΜΕΓ. ΦΕΞΗ 8^{ος} ΟΡΟΦΟΣ,
ΤΗΛ. - FAX 210.38.26.377
<http://www.varvakio.gr>

Καθηγητή
Κύριο Θεοδόση Πελεγγρίνη
Τέως Πρύτανη του
Εθνικού & Καποδιστριακού
Πανεπιστημίου Αθηνών

Αθήνα, 26 Ιανουαρίου 2015

Κύριε Καθηγητά,

Στο φύλλο της Κυριακάτικης Αυγής της 25 Ιανουαρίου τ.ε. αρθρογραφήσατε για ένα θέμα που, περιέργως, προφανώς δεν το ερευνήσατε εις βάθος προτού το κατακρίνετε.

Πρόκειται για τον θεσμό των Προτύπων Σχολείων στη δημόσια δωρεάν Παιδεία και τις διαφορές τους από τα Πειραματικά Σχολεία. Πρόκειται για τα Σχολεία «Αριστείας» (του πνεύματος !!) σε αντιπαράθεση με τα Σχολεία «του χρήματος» που τα είχαν αντικαταστήσει στην ακριβή ιδιωτική εκπαίδευση, για όσα χρόνια το είχε καταργήσει ο λαϊκισμός (1985 - 2011).

Ένας θεσμός που ξεκίνησε στα μέσα περίπου του 19ου αιώνα από τα τρία ιστορικά σχολεία: τη Ζωσιμαία Σχολή, τη Βαρβάκειο Σχολή και την Ιωνίδειο Σχολή Πειραιά, ένας θεσμός που μετεξελίχθηκε στις αρχές του 20ου αιώνα στα περίφημα Πρότυπα σχολεία, όταν τα τρία αυτά σχολεία πλαισιώθηκαν από τα Ανάβρυτα, την Ευαγγελική Σχολή Ν. Σμύρνης και το 2ο Γυμνάσιο Πατρών. Σιγά σιγά το εκπαιδευτικό τους σύστημα το υιοθέτησαν και άλλα σχολεία όπως το Πειραματικό του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Ένας θεσμός που στελέχωσε τον 20ο αιώνα και συνεχίζει να στελεχώνει τον πνευματικό κόσμο, τον επιστημονικό κόσμο και τον πολιτικό κόσμο της Ελλάδας με καταξιωμένους ηγέτες, ένας θεσμός που δεν θα ήταν υπερβολή να πούμε ότι είναι αυτός που καθοδήγησε την πολιτική και τη ζωή των Ελλήνων επί ένα και πλέον αιώνα, ξαφνικά χωρίς ιδιαίτερη αιτιολογία και χωρίς ιδιαίτερη μελέτη, καταργήθηκε το 1985. Αντικαταστάθηκε από το θεσμό των πειραματικών σχολείων ο οποίος προφανώς και είναι χρήσιμος στην εκπαίδευση, αλλά δεν επιτελεί το ρόλο που επιτελούν τα Πρότυπα σχολεία. Δεν επιτελεί το ρόλο γιατί στα Πρότυπα σχολεία η εισαγωγή γίνεται - και πρέπει να γίνεται - με εισαγωγικές εξετάσεις, ώστε να μπορεί το δείγμα αυτό των μαθητών να δέχεται εξειδικευμένες διδασκαλίες που δεν είναι εύκολο να τις δεχθεί ένα δείγμα τυχαίο μαθητών που μπαίνουν με κλήρωση όπως στα πειραματικά σχολεία, που υπάρχουν παιδιά που κουράζονται να ακολουθήσουν εξειδικευμένη διδασκαλία. Τα πειραματικά σχολεία βεβαίως και επιτελούν τον ρόλο τους στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, αλλά πρέπει να συνυπάρχουν παράλληλα με τα Πρότυπα σχολεία, ο θεσμός των οποίων πρέπει οπωσδήποτε να υπάρχει, γιατί τι έγινε όταν έλλειπε; έγινε μία μεταφορά της καλής εκπαίδευσης που παρείχαν τα παλαιά Πρότυπα σχολεία από τη δωρεάν δημόσια στην ιδιωτική

εκπαίδευση, στην οποία μόνο όποιος έχει πολλά λεφτά μπορεί να στείλει το παιδί του σε ένα λεγόμενο εντός εισαγωγικών καλό σχολείο. Δεν είναι έτσι όμως. Πρέπει να υπάρξουν πολλά καλά δημόσια σχολεία στην Ελλάδα και να μπορεί οποιοσδήποτε Έλληνας χωρίς να πληρώνει ούτε ένα ευρώ, οπουδήποτε ζει στην Ελλάδα, να σπουδάζει σε αυτά.

Πιστεύουμε λοιπόν ότι ορθώς επανήλθε αυτός ο θεσμός, έστω στην αρχή με τα πιλοτικά σχολεία που κουβαλάν μέσα τους την παράδοση και την πείρα, όπως είναι αυτά τα πιο πάνω, αλλά σιγά σιγά πρέπει να εξαπλωθεί, να καλύψει όλες τις Περιφέρειες της Ελλάδας και να μπορέσουν οι Έλληνες ν' αποκτήσουν κι αυτοί αυτά τα εξειδικευμένα και άριστα σχολεία που έχουν όλα τα πολιτισμένα κράτη, όπως η Γαλλία και η Αγγλία, και που άλλωστε είχαν και όλα τα κράτη του υπαρκτού σοσιαλισμού. Και εμείς μόνο ξαφνικά βρεθήκαμε στο παρελθόν να τα καταργήσουμε!!!

Δεν θα μείνω όμως στις δικές μου μόνο θέσεις, για να μη θεωρηθώ δογματικός, όπως, δυστυχώς, υπήρξατε σεις με το παραπάνω άρθρο σας. Θα αναφερθώ, σταχυολογικά, στις αντίστοιχες σκέψεις και πεποιθήσεις ανθρώπων που κάθε άλλο παρά συντηρητικοί μπορούν να χαρακτηρισθούν.

Και ξεκινάω από τον τ. Πρόεδρο του Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου κ. Νίκο Κωνσταντόπουλο, ο οποίος έχει πει για τα Πρότυπα Σχολεία:

«... Είμαστε η χώρα των πολλών διακηρυγμένων και πολλών χαμένων εκπαιδευτικών μεταρρυθμίσεων. Δεν μας παίρνει να πηγαίνουμε προς το μέλλον με τον σημερινό εκπαιδευτικό αραμπά. Το εκπαιδευτικό μας σύστημα πάνω απ' όλα χρειάζεται τη δημοκρατική ανάσα της αξιοκρατικής άμιλλας, με πάντοτε ανοιχτή και θεσμικά διασφαλισμένη την ποιοτική αναβάθμιση μαθητών και διδασκόντων, συστημάτων και μεθόδων.

Γι' αυτό χρειάζονται και τα "Πρότυπα Σχολεία", στο πλαίσιο μιας εκπαιδευτικής λειτουργίας που επιτρέπει και ωθεί τον κάθε μαθητή να φτάσει όσο πιο βαθειά μπορεί μέσα του κι όσο πιο μακριά μπορεί στον κόσμο. Που δεν "τιμωρεί" αυτόν που τρέχει πολύ, βάζοντας του φρένο, ούτε "παραμελεί" αυτόν που δεν τρέχει πολύ, αφήνοντας τον στη χαμηλή του ταχύτητα. Που δεν ιδεολογικοποιεί τον ελιτισμό, ούτε ενοχοποιεί την αξιοκρατία. Που διαπαιδαγωγεί διαρκώς, με πολλαπλό τρόπο την εκπαιδευτική κοινότητα και την κοινωνία.

Να παρατηρήσω ότι ήταν Δημόσια Σχολεία τα Πρότυπα και την προσφορά τους δεν τόλμησε κανείς να αμφισβητήσει. Μόνο ανόητοι λαϊκισμοί θεώρησαν εξισωτισμό την κατάργησή τους, θεωρώντας την αξιολόγηση αντιδημοκρατική πρακτική.

Η σύγχυση γύρω απ' το περιεχόμενο της ισότητας επηρεάζει και την άποψη για τα "Πρότυπα Σχολεία", των οποίων η ύπαρξη εκλαμβάνεται, απ' τους έχοντες "προκρούστεια" αντίληψη της, ως αναίρεση και κατάργηση της. Η λογική των "προτύπων" είναι απολύτως συμβατή με την ισότητα, που είναι απολύτως συμβατή με την αξιοκρατία. Είναι όμως παντελώς ασύμβατη με την ισοπεδωτική εκδοχή της ισότητας, που επίσης είναι παντελώς ασύμβατη με την αξιοκρατία.

Στη βάση της εφικτής αλλά και αναγκαίας εναρμόνισης της ισότητας και της αξιοκρατίας, κάθε άλλο παρά νομιμοποιούνται ενστάσεις για την ασυμβατότητα

των δημοκρατικών παιδαγωγικών αντιλήψεων με τη λειτουργία "Προτύπων Σχολείων".

Γιατί οι δημοκρατικές παιδαγωγικές αντιλήψεις επιτάσσουν την ανυψωτική πορεία όλων των παιδαγωγού μένων και όχι τη συνάντησή τους σε έναν δήθεν δημοκρατικό μέσο όρο.

Ουδείς, λοιπόν, μπορεί να επικαλείται τη δημοκρατία και την ισότητα αλλά και την προοδευτική παιδαγωγική φιλοσοφία, για να αρνείται τα "Πρότυπα Σχολεία", γιατί, στο πεδίο της θεωρίας, κανένα πρόβλημα δεν υφίσταται μεταξύ δημοκρατικής ισότητας και Προτύπων Σχολείων, όπως και μεταξύ προοδευτικής παιδαγωγικής φιλοσοφίας και Προτύπων Σχολείων....»

Συνεχίζω με τον Θεόδωρο Πάγκαλο, ο οποίος όσον αφορά στα πρότυπα σχολεία έχει πει τα εξής:

«..... Στην μεταπολίτευση υπήρξε μια κακώς εννοούμενη εξισωτική αντίληψη που παρέσυρε τα πάντα. Η συζήτηση για την κατάργηση των προτύπων σχολείων, θα σας φανεί ίσως παράξενο αυτό, ξεκίνησε από τον μακαρίτη τον Ράλλη με τον Βασίλη Κοντογιαννόπουλο Υφυπουργό. Τότε ξεκίνησε το θέμα και συνεχίστηκε βεβαίως μετά από τις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ, οι οποίες επέφεραν και την κατάργηση, με τον μακαρίτη Γιώργο Γεννηματά Υπουργό Παιδείας και τον, επίσης μακαρίτη, Πέτρο Μόραλη.

Όλοι τους είχαν κάλλιστες προθέσεις, αλλά δυστυχώς δεν είναι πια τα πράγματα έτσι. Δηλαδή δεν μπορούμε πια να διαπιστώνουμε ότι στην κοινωνία, με μια τόσο ραγδαία αυξανόμενη τεχνολογία η οποία έχει - από την φύση της - ουδέτερο χαρακτήρα, θα πρέπει να εξαφανίσουμε τις δυνατότητες να αναδεικνύονται ομάδες που θα βαδίζουν ταχύτερα, από τις άλλες. Εφόσον μάλιστα αυτό γίνεται μέσα στα πλαίσια ενός δημόσιου σχολείου χωρίς κόστος, τότε το μέτρο αυτό, όχι μόνο δεν δημιουργεί πρόσθετες κοινωνικές και ταξικές διακρίσεις, αλλά αντίθετα τις εξαλείφει, κατά την άποψή μου, γιατί δίνει την δυνατότητα να δημιουργηθεί μια κινητικότητα και ένα παιδί από μια απλή εργατική οικογένεια να ακολουθήσει μια τελείως διαφορετική διαδρομή από αυτήν που ενδεχόμενα του επιφυλάσσουν τα οικονομικά μέσα της οικογενείας του. Γι αυτό και εγώ θεωρώ ότι πρέπει να προχωρήσουμε, γιατί αυτό το θέμα το έχουμε συζητήσει πολύ. Η κα Γιαννάκου με την οποία είχα μιλήσει, ήταν έτοιμη να συνεργασθεί σε μια προσπάθεια τέτοιου είδους. Πιστεύω σοβαρά ότι θα εξασφαλίσουμε μια πλειοψηφία διακομματική για την προώθηση του αιτήματος. Αυτό που χρειάζεται είναι να επεξεργασθούν μερικοί από τους εκλεκτούς νομικούς που έχουμε στις τάξεις μας, ένα νομοθέτημα που θα επαναφέρει το πλαίσιο ενός προτύπου σχολείου. Τι πρέπει αυτό το πρότυπο σχολείο να προβλέπει, γιατί αλλιώς δεν είναι πρότυπο σχολείο; Τα σημερινά σχολεία που έχουν απλώς το όνομα Βαρβάκειο ή κάτι άλλο ή Πειραματικό δεν είναι πρότυπα σχολεία. Δεν έχουν τις βασικές διαστάσεις και χαρακτηριστικά ενός προτύπου σχολείου. Τι πρέπει να περιλαμβάνει:

1^{ov}) Κάποια κίνητρα για τους εκπαιδευτικούς που θα είναι εκεί. Στον καιρό μας, αν δεν κάνω λάθος το κίνητρο ήταν ότι μπορούσες να γίνεις γυμνασιάρχης επομένως να έχεις απολαβές του γυμνασιάρχη αλλά να μην υπόκεισαι σε μετακίνηση στην επαρχία, είχαν δηλαδή το αμετάθετο. Ήταν σημαντικό για πολλούς από αυτούς τους διδάσκοντες, οι οποίοι δεν ήθελαν να φύγουν από την Αθήνα, είτε γιατί είχαν εγκατασταθεί πια στην Αθήνα, είτε γιατί ακολουθούσαν

ακαδημαϊκή καριέρα, όπως θυμάμαι τον περίφημο Μερντίτη, τον καταπληκτικό καθηγητή της Ιστορίας, ο οποίος μετά από μερικά χρόνια έγινε καθηγητής στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Λοιπόν πρώτον είναι αυτό, να εξασφαλίσεις στους καθηγητές μερικά κίνητρα. Δεν ξέρω ποια θα είναι τα κίνητρα, δεν θέλω να μπω σε λεπτομέρειες, ώστε οι καθηγητές να θέλουν να πάνε εκεί και να επιλέγεις τους καλύτερους μέσω μιας διαδικασίας. Δόξα τω θεώ έχουμε εκπαιδευτικούς διακεκριμένους, ανθρώπους από τα διάφορα συμβούλια που συγκροτούνται και λειτουργούν στο Υπουργείο Παιδείας, έχουμε και αποφοίτους οι οποίοι έχουν καθέξει σημαντικές θέσεις και στην ακαδημαϊκή ζωή και στον δικαστικό κλάδο και αλλού. Μπορούν αυτοί να συγκροτήσουν μια επιτροπή η οποία να επιλέγει με βάση τα γραπτά τους, την επιστημονική τους δραστηριότητα και να πληρώνει τις διάφορες θέσεις. Να γίνεται δηλαδή μια αναζήτηση ειδικών εκπαιδευτικών οι οποίοι θα έχουν περισσότερα προσόντα από τους άλλους.

2^ο) Εισαγωγή των μαθητών με κατατακτήριες εξετάσεις. Όπως μπήκαμε εμείς. Εμείς μάλιστα είχαμε το σύστημα, αν δεν κάνω λάθος, τρεις μαθητές να φεύγουν και να μπαίνουν τρεις από γυμνάσια της επαρχίας ή των συνοικιών. Έτσι γινόταν μια ανανέωση κάπως όπως γίνεται στις ομάδες του ποδοσφαίρου. Άμα έπεφτες στις τρεις τελευταίες θέσεις έφευγες πήγαινες σε ένα άλλο γυμνάσιο και σε αντικαθιστούσε κάποιος άλλος. Και υπήρχε ένας αγώνας σκληρός για το ποιος θα είναι πρώτος και ένας σκληρός αγώνας να μην είναι κανείς στις τρεις τελευταίες θέσεις.

και 3^ο) Να εξασφαλισθεί η λειτουργία αυτών των σχολείων μέσα σε ένα πλαίσιο που θα είναι ανάλογο με την αντίστοιχη υποδομή που διαθέτουν τα μεγάλα ιδιωτικά σχολεία, τα οποία αυτή την στιγμή διεκδικούν την πρωτοπορία της εκπαίδευσης. Δυστυχώς η γενικότερη εξαχρείωση και κατάπτωση του συστήματος μας έχει οδηγήσει και στην κατάπτωση και των ιδιωτικών εκπαιδευτηρίων, δηλαδή και το Κολλέγιο και το Αρσάκειο δεν είναι πια αυτό που ήταν. Παίζουνε τα εμπορικά κριτήρια πολύ μεγάλο ρόλο στην λειτουργία τους, παίρνουνε πολλούς μαθητές για να βγάλουν λεφτά, τους κρατάνε όλους ανεξαρτήτως από τις επιδόσεις τους και τη συμπεριφοράς τους. Παλιά όταν έβγαινες από το Κολλέγιο ή το Αρσάκειο ήσουν κάποιος ή κάποια, τώρα είσαι κάποιος ή κάποια που ο πατέρας σου μπόρεσε να καλύψει τα έξοδα, τα πολύ μεγάλα αυτά έξοδα, μιας μακράς πορείας δώδεκα ετών. Και από εκεί και πέρα η αδικία και η ταξική διαφοροποίηση συνεχίζεται, όταν οι απόφοιτοι αυτών των σχολείων με τα ειδικά τμήματα τους πάνε στο Harvard ή δεν ξέρω σε πιο άλλο Πανεπιστήμιο και διαμορφώνουν την άρχουσα τάξη του αύριο....»

Και τελειώνω με τον Ιστορικό Συγγραφέα Σαράντο Καργάκο, ο οποίος όσον αφορά στα πρότυπα σχολεία έχει αναφέρει τα εξής:

«...Συζητάμε για ένα πρόβλημα πού δημιούργησε ή υπάρχουσα ακόμη γενιά και το ανάγουμε σε Γόρδιο δεσμό. Όμως ο Γόρδιος δεσμός δεν λύνεται, κόβεται. Και γι αυτό θα προτείνω το κόψιμο ή μάλλον το σπάσιμο της κεφαλής. "Άλλωστε το έλεγε το παλιό άσμα: Σπάσιμο θέλει το κεφάλι μου. Σαφές το σοφόν, όπως θα λέγαμε κορραϊστί λαλούντες. Δεν χαλάνε το καλό για να μη φαίνεται το κακό.

Σήμερα πολλοί μιλάνε για τα Πρότυπα, χωρίς να ξέρουν τί ήταν, τί πρέπει να είναι τα Πρότυπα και γιατί πρέπει να υπάρχουν Πρότυπα... Τα πρότυπα ήταν σχολεία άριστων καθηγητών και μαθητών. Η φοίτηση σ' αυτά ήταν δωρεάν. Ασφαλώς οι μαθητές αυτοί είχαν, και λόγω ευφυΐας και λόγω αυστηρής και

απαιτητικής παιδείας, μια πνευματική υπεροχή. «Βαρβακίοπαις» λέγαμε παλιά με θαυμασμό και με ζήλια ίσως. Και ίσως η ζήλια αυτή, πού εκτρέφει την ισοπεδωτική πολιτική, να είναι αυτή πού έφαγε μεταδικτατορικά τα πρότυπα. Η δικτατορία απλώς τα είχε νοθεύσει...

Έγινε λοιπόν ή κατάργηση εν ονόματι μιας φαυλεπίφραυλης δημοκρατικής αρχής και λησμονήθηκε ή κορωνίδα της δημοκρατίας: «Μη φθονείτε τοις πρωτεύουσι, αλλ' άμιλλάσθε». Η άμιλλα είναι ο κινητήρας της προόδου. Η πνευματική υπεροχή, ή πνευματική διαφορά είναι ή μόνη νόμιμη, επιζητούμενη και επιδιωκόμενη διαφορά... Διότι όποιος φτάνει ψηλά πνευματικά, δεν ωφελεί μόνο τον εαυτό του, ωφελεί γενικότερα την κοινωνία. Άραγε για τον εαυτό τους οι Καραθοδωρής, Κοτζιάς και Παπανικολάου έγιναν τρανοί; Το μυαλό του σοφού γίνεται τροφή για τους πολλούς.

Ακούστε τώρα και κάτι άλλο που δεν είναι ιδιαίτερα γνωστό: τα δημόσια Πρότυπα (διότι Πρότυπα υπήρξαν από καταβολής του ελληνικού κράτους, και πιο πριν) αυξήθηκαν και ενισχύθηκαν μετά τη δημιουργία των ξένων σχολείων ιδίως μετά την εγκατάσταση στην Ελλάδα των Αμερικανικών Κολλεγίων πού εφάρμοζαν και εφαρμόζουν πολιτική πνευματικού γενιτσαρισμού. Στην περίοδο της Βενιζελικής διακυβερνήσεως (1928-1932), αρχικά με υπουργό παιδείας τον Γόντικα (των όποιο αγνοούμε) και έπειτα το Γεώργιο Παπανδρέου (τον οποίο υπερεκτιμούμε) σχηματίστηκε μία εφταμελής επιτροπή με κορυφαίους παιδαγωγούς (πού είχαν τη σεμνότητα να μη λέγονται σοφοί), όπως οι αείμνηστοι Γεράσιμος Καψάλης, Ευάγγελος Κακούρος, Σχίζας κ.ά., πού μεταξύ των άλλων έκαναν τα πρότυπα προνόμιο των παιδιών τού λαού αρκεί αυτά να είχαν -κατά την παπανδρεική έκφραση- τί σφραγίδα της δωρεάς. Παιδιά από φτωχογειτονίες γίνονταν μαθητές του Βαρβακείου και της Ιωνιδείου. Μετά τον πόλεμο αναπτύχθηκε άμιλλα μεταξύ των σχολείων. Το 1957 τα παιδιά της παράγκας τού Αιγάλεω είχαν ίδιο βαθμό επιτυχίας με το Βαρβάκειο. Την ίδια χρονιά το λεγόμενο Κολλέγιο της Καλλιθέας έβαλε στο Πολυτεχνείο περισσότερους μαθητές από τί Βαρβάκειο... Γι' αυτό ή παιδεία πετούσε στα ύψη.

Είχα την τύχη να διδάξω επί 20 έτη ως φροντιστής στους καλύτερους μαθητές τού Βαρβακείου, της Ιωνιδείου και τού σχολείου Άμπελοκήπων που έγινε πρότυπο σχολείο *de facto*. Κι αν έγινα δάσκαλος καλός, τω οφείλω στους καλύτερους από εμένα μαθητές. Διότι οι καλοί μαθητές κάνουν καλούς και τους καθηγητές. Αφ' ότου εισήχθη ο «παπαγαλισμός» και το «από εδώ μέχρι εκεί» πάντα ταύτα ηφάνισται....»

Θα μπορούσα να σας προσθέσω εκατοντάδες σελίδες με σχετικές υπέρ των Προτύπων Σχολείων γνώσεις, εμπειρίες και επιχειρήματα ειδικών γνωστών και καταξιωμένων Ελλήνων. Αντ' αυτού σας παραπέμπω στο βιβλίο «Βαρβάκειος Πρότυπος Σχολή - Η Εποχή των Αρίστων», Εκδόσεων ΚΑΚΤΟΣ. Και μόνο αυτό αν είχατε διαβάσει, είμαι βέβαιος ότι δεν θα αποτολμούσατε να γράψετε όσα γράψατε στο άρθρο σας στην ΑΥΓΗ.

Το άρθρο σας κατέβαλε ολόκληρη σελίδα στην ΑΥΓΗ.

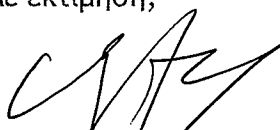
Τα δικά μου, ανωτέρω, καταλαμβάνουν σημαντικά λιγότερο χώρο.

Θεωρώ, όμως, ότι η έγκριτη Εφημερίδα ΑΥΓΗ θα θελήσει να τα δημοσιεύσει αυτούσια, όπως τα έγραψα, για την ισότητα των όπλων και την αντικειμενική ενημέρωση των αναγνωστών.

Σε περιόδους κοινωνικής και οικονομικής κρίσης, όπως αυτή που διατρέχουμε, μόνο με άριστη δωρεάν Παιδεία μπορούμε να ξεφύγουμε οριστικά. Και αυτή έλλειψε από την Ελλάδα.

Με εκτίμηση,

Μάριος Μπαχάς

Δικηγόρος

Πρόεδρος Συλλόγου Αποφοίτων Βαρβακείου Σχολής